

Subscription

Inland: Rs. 50/- per annum

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager

'Morning Star', Vadakkodda

THE MORNING

Registered as a Newspaper at the General Post
under No. Q/J/64/News/87

Established: 1841: A Christian Weekly: Published

Vol. 147

JAFFNA, FRIDAY, 17th APRIL, 1987

RIGHTHOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY

New Roman Catholic Archbishop of Madras

The Rt. Revd. Dr. Casimir Gnanadikkam S. J., the Bishop of the Roman Catholic Diocese of Madurai was installed as Archbishop of Madras and Mylapore on Wednesday the 25th of March. Dr. Casimir Gnanadikkam succeeds the Rt. Rev. R. Arulappa who was Archbishop of the Madras-Mylapore Diocese for the last 21 years. Archbishop Gnanadikkam was born in Ramanathapuram in 1925 and was educated at St. Xavier's School, Madurai, and finished with an Honours degree in Chemistry at Loyala College, Madras. In 1943 he joined the Society of Jesus (S.J.) in Tamil Nadu and had his training for the priesthood in Belgium and France. In France he pursued his studies in Chemistry as well and obtained a Doctorate in Science. For some years from 1963 he was Professor of Chemistry at St. Joseph's College, Trichy. He was also Rector of the College for two years from 1972. In 1975 he was invited to Rome to become the Deputy Superior General of the Society of Jesus. A distinguished theologian, Scientist and linguist he is also a competent Tamil scholar. He was consecrated Bishop of Madurai in 1984.

C.S.I. Madras Diocese ordains First Woman Presbyter

The Rev. Sister Elizabeth Paul, 60, a Deacon in the C.S.I. was ordained as Presbyter in the Madras Diocese of the C.S.I. on Tuesday the 24th of March. The Rt. Rev. H. S. Thanaraj, Assistant Bishop of Madras conducted the ordination service at the English Wesley Church, Broadway.

Sister Paul is the first woman to be ordained Presbyter in the Madras Diocese. She has been a Deacon for 11 years. She joined the Sisterhood of the C.S.I. Women's Order 20 years ago, and held such positions as Headmistress of Gnanodaya Training School and of Science Assistant at Monahan High School, and taught for 13 years in Christa Seva Vidya, a Centre for training women.

A Master of Theology from the Melbourne Faculty of Theology, she served as a Fellow in the Selly Oak group of Colleges in Birmingham, and as a Tutor in Carey Hall at Selly Oak for two years. Sister Paul's ordination as Presbyter which would have taken place many years ago was delayed by a Court Stay Order resulting from an action by a Church member. This action has now been vacated.

Thanthai Chelva's Tenth Death Anniversary - April 26, 1987

Thanthai Chelvanayagam represented the Kankesanthurai electorate in Parliament for three decades from 1947 to April 1977 except for a short spell. He led his people in their struggle to achieve their homeland. The grateful Eelam Tamil Nation will observe Thanthai Chelvas' tenth death Anniversary on April 26th 1987.

News Letter from London

It has been three months since I left Jaffna and during those few months a lot more has happened in the lives of our people than one could have imagined possible. I expected that in a land thousands of miles from the arena of conflict that only a trickle of information would emanate of the continued struggle of our people to live with justice and dignity in a land where they have had little of either. Far from it. In fact the daily information that one can obtain from a few reliable sources keeps the constant agony of the 'killing fields' searingly fresh in the minds of Tamils here. In a sense it is worse than being at the scene of trouble because one is as uncertain of the nature of events and so little informed that one tends to imagine the worst. Especially for those who have close relatives and friends there, anxiety is the predominant emotion.

The broad scope of the Sri Lankan government's attempts to cow the people through a combination of military might and economic strangulation is one that is causing concern amongst Tamils here. Dismay and depression at the news of the government's successes (claimed and real) set in amongst people here. Two events that affected Tamils here deeply were the reports of the massacre of more than two hundred civilians in the Eastern province and the deaths of several Tamil militants and civilians in a bomb explosion at Kaithady. Set against this is the obvious resilience and perseverance shown by ordinary civilians in this grossly unjust conflict. Many are disillusioned with Rajiv and the Indian government's stand. Their passive role was akin to allowing the militants to go into battle with their arms tied behind their backs against a vastly superior force. That they would fight even with their feet was obviously not anticipated! However, any politician observer would probably say that India's attitude is to be expected. They will act only in self interest and to expect anything else is to delude ourselves.

Press Coverage

The British people seem to be only superficially aware of the conflict in Sri Lanka, if at all. Very few know the background to the troubles. The media (sections of it) provide reasonable coverage of events in Sri Lanka. Certainly not sufficient from a Tamil's point of view but far more than is accorded to other third world countries of a similar size! The tabloids are consistent in their coverage-they totally ignore Sri Lanka. The right wing papers tend to keep coverage to a minimum. Of the so called quality newspapers only the Guardian and the Independent have consistently highlighted events in our land in a

fair and evenhanded manner and with an understanding of the underlying issues-certainly a stand that does not endear them to the Sri Lankan government! Even here in Britain Tamils continue to turn to the world service of the B.B.C. for accurate news. The national radio and television stations provide only occasional and superficial coverage of events there. Having said that I must mention that there was a very good programme on BBC TV yesterday in which they highlighted the problems of Tamil refugees.

Tamil Refugees

One exception to the mainly indifferent attitude of the media was the arrival of 64 Tamil refugees in Heathrow in February. It resulted in front page coverage in all the papers and was the focus of extensive television coverage as well. The scene where the Tamils in desperation stripped off their clothes to forestall deportation was tailor made for television and was instrumental in calling attention to their plight. They succeeded in once again bringing the problems of Tamils in Sri Lanka to the forefront of the international stage. The reaction of the British government and many of its citizens to their plight was astounding. Being one who has long believed in British liberalism and fairplay, I for one was deeply saddened by the hysterical and apparently 'racist' reaction to the arrival of these Tamils.

The callous attitude of the government in trying to hastily deport these people without adequately hearing their case and the subsequent vilification of them by some ruling party MPs was appalling. British justice did triumph (at least for now) but only after several human rights organisations including Amnesty International, the British Refugee Council and the UN Commission for Refugees had intervened on behalf of our people. The main reason given by the Home Office was that these Tamils were bogus refugees who were simply trying to jump the immigration queue. A patient hearing of what the Tamils had to say placed in the context of the stepped up military offensive in Sri Lanka should have easily convinced the authorities of the case. Some of the excuses trotted out by the concerned ministers were almost as ludicrous as the ones that the Sri Lankan Government regularly dispenses to the media! At present the government has had to back down considerably on its earlier stand and the signs are better for these Tamils. However, I doubt whether any more Tamils attempting to come here will be treated sympathetically. So in future Tamils trying to flee death and destruction to the safer haven of Britain will have to queue opposite the Kollupitiya Police Station and apply for visas from the British High Commission

to mine process weeks for an appointment-(by which time they may not have a house to return to!). Interestingly enough, of all the Western European countries that Tamils have fled to recently Britain has the smallest number. In the midst of all the hypocrisy it was good to see one newspaper 'The Guardian' make an impassioned appeal on behalf of these Tamils. Neither their humanity nor the logic of their arguments could have been faulted. This whole incident points out that more work must be done to highlight our problems. A Pakistani colleague who is a doctor in the Pakistan Army was most astounded and dismayed when he heard of his country's military personnel involvement in Sri Lanka. He is certainly a sadder and wiser man.

- D. C. A.

(to be continued)

IN MEMORIAM

FOND MEMORIES
OF

Inpamanie Samuel

Teacher: Uduvil and
Pt. Pedro Methodist.
Called home 15th April 1973.

"Grace, sweetness, yet not
touched with pride,
She lived beloved and much
lamented died."

Remembered by her husband
W. N. S. Samuel and son
Mohan, Vasi, Kiruba and
Preba.

IN MEMORIAM

IN AFFECTIONATE MEMORY
OF

Mercy Athysayam Asbury

Entered Glory
26th April '82

"In God's care you rest above
In our hearts you dwell
with love."

Fondly remembered
by her loved ones

at 22, Boswell Place, Wellawatte
and 20, Lawton Road, Manipay.

கர்த்தர் பெரியவர்

கர்த்தர் பெரியவர் என்பது வரலாற்றுக்காலந்தொட்டே உணரப்பட்டு வந்த மாபெரும் உண்மை. கடவுள் எல்லாவற்றிலும் எல்லா மானவர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர் என்பதும் உலகம் கண்ட உண்மைகளே. ஆனால் எப்போதும் கடவுளால் படைத்து விடப்பட்ட மனிதன் கடவுளுக்கு எதிரான காரியங்கள் செய்யத் தொடங்கினானே அன்றிலிருந்தே மனிதனுடைய அழிவுகளும் தொடங்கின. கடவுள் மனிதனை தனக்கு ஏற்றபடி நடப்பான் என்கிற நம்பிக்கையிலே எல்லா வற்றையும் விட சிறந்த ஒரு சிருஷ்டியாக அவனை சிருஷ்டித்தார் என்றே மனிதன் கடவுள் ஆனால் இன்று வர இருக்கின்றாரோ என்றே ஒருவர் இருக்கின்றாரோ எனக் கேள்விகேட்கும் அளவிற்கு அவனது போக்குகள் அமைந்து விட்டன.

ஆகியாகமத்தைப் புரட்டினால் மனிதன் தனக்குப் புதுமையான சேர்க்கை இறைவனை மறந்து அளப்பரிய ‘பாமேல் கோபுரம்’ என்றும் கோபுரத்தை கட்ட முயல்கின்றான் இங்கே இந்த மனிதனுடைய மாறுபாட்டான போக்கு இறைவனுக்கு ஏற்காததாக இருந்ததையினால் அந்தக்கோபுரத்தை நிர்மூலமாக்கி ஒரே கூட்டமாக இருந்தவர்களின் பாஷைகளே வெவ்வேறுக்கியதாக காண்கிறோம். ஆகவே வரலாற்றுடன் ஆரம்பமானவையையே மனிதன் தன்னைப் பெரியவனாகக் கருதி கடவுளுடைய சித்தத்திற்கு புறம்பான காரியங்கள் பலவற்றையும் செய்தான்.

கடவுளுடைய கட்டளையை மீறிப் பாவம் செய்து மாணத்தை சம்பாதித்தான் சகோதரனை வெட்டினான் அயலாருடன் சண்டை போட்டான் எனவே மனிதனுக்கு நான் என்ற ஆணவ சிந்தை அன்றே இருந்திருக்க வேண்டும். இனி இன்றையமனிதர்கள் தாங்கள் தாங்கள்தான் பெரியவர்களா? அல்லது தங்களை விட உயரிய சக்தியொன்று இருக்கிறதென்பதை உணர்கிறார்களா? எனவே கேள்வி! இன்று அறிவியலின் உச்சத்தில் நிற்கும்பலரும் இறைவனது வெளிப்பாடுகளை உணர்வதில்லை. சந்தேக காரன் கூறியதுபோல கர்த்தர் பெரியவர் துரிதப்படுத்தக்கூவர். என்ற பெரிய உண்மையை உணர்ந்தால் இன்றைய இந்த அதிகாரப்போட்டிச் சண்டைகளுக்கு இடமேயில்லை.

ஏழாலை வடக்குத் திருச்சபை நூற்றாண்டு விழா

நன்றி சொல்லும் நல்ல உள்வங்கம் என்றே இறைவனுக்கு சொந்தங்கள் என்றவிட சீரமைப்பு ஆண்டுக்கண்டுநின்ற வடக்கு ஏழாலைக்கள் திருச்சபை விழாக்களை அன்பில் கருவியுடன் மாண்புமிகு இயேசுவின் இளைவுப்போது மகாகனம் பேராயர் அம்பலவாணர் அகம்மத்தித் திறைவுசெய்த திருவிழா திட்டப்படுத்தி ஆரம்பிக்கும் இடமுடன் இளைவுப்பட்ட ஆர்ப்பாட்டில் அங்கத்தவர்களும் நூற்றாண்டின் சிறப்பு நிகழ்வாய் அமைந்ததே அதன் பெருமையாம். மாலை நேரம் பரிசுடக் கூட்டம் தலைமை தாங்கி நின்ற சேதுநாராயணம் தலைமை பற்றை நினைவுதந்த ஆசிரியர் கிருணபாராசாமி பெருமான் அறிவுரை தந்த வன இரத்தின சிங்கமும் தலைமை சபை அறிவுரை தந்த நேருவித் திறும் பேராயரும் கூடி நின்ற சபை மக்களுக்கு சேவையுடன் கூட்டமொன்று கால உணர்வுடன் திறைவுசெய்தார் மார்கி ஏழு குறியை என்பதற்கு அன்ற உபாசாரம் செய்து நின்ற அன்பு சபையாரும் அயராது ஊக்கமான வாரியரும் நயமான தேவீயிதது தந்து உயர்த்து நின்று உள்வங்கத்தில் துய மனத்தோடு நன்றி சொல்லும் செயலாளர் ககிதம் காரியமாய் நன்றி கூற யாழ் ஆதினையுள் இறைவரின் தந்த நூற்றாண்டு விழாவை திறைவுசெய்தார்

A. V. Y

பயங்கர வியாதி

‘எய்ட்ஸ்’ வியாதி கையப் போன்று, மற்றுமொரு பயங்கர வியாதி தென்கிழக்காசியாவில் பரம்பி வருகிறது. அதுதான், நித்திரைவேளையில் மாணம் ஏற்படுவது. 1983 ஏப்பிரலுக்குப் பின்னர், சுமார் 130 பேர் இந்த வியாதிக்குப் பலியாகியுள்ளனர்.

படுக்கையில் இருக்கும்போது கனவு கண்டவரைப் போல பயங்கரமாக அலறிக்கொண்டு, இவர்கள் இறந்து விடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதைப் பார்ப்பவர்களே அதிகமாகப் பயப்படுகின்றனர். நித்திரையின்போது மட்டுமே இது நிகழ்கிறது.

இதுதவிர எது எப்படியெனினும் பூமியும் அதன்நிறைவு மீத கர்த்தருடையவை. நாம் அவர் மேச்சலின் ஜனங்களும் அவர்களுக்குள்ளான ஆடுகளும் என்பதை உணர்ந்த வாழ்வுப்பழக வேண்டும். இந்த அறிவியல் முன்னேற்றங்களால் சாதிக்க முடியாத பலவற்றை கர்த்தர் செய்து காட்டியவல்லவர். கர்த்தர் யாவரையும் விட பெரியவர் சகல கனமும் அவருக்குரியவே!

ஒரு மனிதன் பிறரால் தனித்து ஒதுக்கப் படுமபோது தான் அவனுக்குப் புதிய சிந்தனை பிறக்கிறது. இப்புகிய சிந்தனைகள் சிலருடைய வாழ்சிவ் என்றும் அழிபாத இலக்கியங்களுக்கே உருவெடுத்துள்ளன.

ஜான் பரிபனின் மோட்ச பிரபாணி என்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நூல் சிறையில் வைத்து எழுதப்பட்டதாகும். ஜான் பரிபனின் ஆர்வமிக்க பரிசுத்த வாழ்வினை அவரது நாட்டு அரசாங்கம் சந்தேகித்தது. அதன் விளைவாகப் பன்னிரு ஆண்டுகள் அவருக்கு சிறைவாசம் விதிக்கப்பட்டது.

1675 ஆம் ஆண்டில் மறு படியும் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பொழுதுதான் ‘மோட்ச பயணி’யின் முதற் பாகத்தை 1678 இலும், இரண்டாம் பாகத்தை 1681 இலும் எழுதி முடித்தார்.

மனிதனது படைப்புத் தன்மை, உழைப்பு, திறமை இவற்றால் வளர்ந்த இலக்கியப் பயிர்கள் படைப்பாளர்களுக்கு அவரது வாழ்வுக்கான ஊதியத் தையராவது அறுவடையாகக் கொடுத்ததில்லை.

ஜான் மிட்லாந்து — “Paradise Lost” என்ற நூலும், ஷேக்ஸ்பியரது “Hamlet” என்ற நாடக நூலும் முறையே ரூபரூப ஐந்தைத் தான் படைப்பாளருக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தன.

இறையியல் கல்லூரியில் படித்தவர்கள்தான் இறையியல் நிபுணர்களாக முடியும் என்ற யாரும் ‘உயில்’ எழுதமுடியாத குருவாக அபிஷேகம் பெறுதோர், திருச்சபை நிறுவனத்திற்குத் தான் உரியவர்கள் என்ற அடைப்புக்கள் வைக்க முடியாது.

திருச்சபை வரலாற்றில் இறையியல் கல்லூரி செல்லாத இறைமக்கள் (Laity) பலர்—திருச்சபை வரலாறு, திருமறைஆய்வு ஆகிய துறைகளில் தங்களது பங்கினைச் செய்துள்ளனர். பல கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதி, திருச்சபைக்குச் சிறந்த சேவை ஆற்றியுள்ளார்கள்.

கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்கென சில தமிழ்ச் சொற்களை தங்களுக்குரிய பொருளோடு பயன்படுத்தி அவர்-சிலுவை, விவியம், சர்க்கிர் மெத்த முதலிய சில சொற்களைக் குறிப்பிடலாம். மத். 26 ஆம் அதிகாரத்தில் காணப்படும் “தாலந்து” என்ற சொல்லை ‘திறமை’ என்றேதான் அநேகர் விளக்கம் தருகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் ‘தாலந்து’ என்ற சொல், திறமையைக் குறிக்கப் பயன்பட்டதா? என்ற கேள்வி ஒருபுறமிருக்க, ‘தாலந்து’ என்ற சொல் அச்சிடப்பட்ட பணத்தின் பெயரைக் குறிக்கும், ரூபாய்-டாலர் என்ற பெயர்களையும் போன்று தாலந்தும் ரோமப் பேராட்சியில் வழக்கில் இருந்த பணமாகும், ஒரு தாலந்தின்

பாதிச என்பது ஒரு பாசிகச் சொல்லின் கிரியை. பாசிக் அரசர்கள் தங்களுக்கென அழகிய தோட்டங்கள் அமைத்துக் கொள்வதில் தனித்தவனம் செலுத்தி வந்தனர். சுற்றிலும் சுவர் எழுப்பப்பட்டு, வண்ண வண்ண மலர்களும் பலப்பல பழங்களும் குலுங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மாபெரிய தோட்டத்தில் (அதாவது பாதிசின்) தன் அன்பிற்குரியவர்களோடு மகிழ்ந்திருந்து உலாச்செல்வதை அரசன் பெரிதும் விரும்பினார்.

தன் குடிமக்களில் ஒருவனுக்குச் சிறப்புச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினால் தன்னுடன் தன் தோட்டத்தில் உலாவி மகிழ்ந்திருக்க அவனுக்கு அழைப்பு அனுப்புவான் ‘இன்று நீ என் தோட்டத்தில் இருந்திட வருக’ என்று அழைப்பு அனுப்பப்படும்! அத்தகைய அழைப்பைப் பெறுவது மிக உயர்வாகவும் பெருமைக்கும் புழக்கும் உரியதாகவும் கருதப்பட்டு வந்தது.

— (ஒப்பிடுக. லூக்கா. 23: 43; வெளி. 2: 7)

‘அவர் தாயுமானவர்’

டாக்டர் ஜோன் ஆசீர்வாதம்

மரித்தாய் இடத்திலுத்தாய் குருசினில் மெரித்தாய் மரித்தாய் மனுக்குலத் தன்னக் கர்த்தாய் உயிர்த்தாய் செயலோர் அரிதாய் செய்த்தாய் சாவை எவர்தாய் செய்தாய் அருளே பெரிதாய் சத்தாய் சித்தாய் முத்தாய் கோத்தாய் கோயுத்தாய் ஏழுத்தாய் மீண்டும் விண்ணிலுத்தாய் பெய்தாய் நின்றவர் மேல்தாய் சத்தாய் இவர் செயல் போற்றாய் எனதாய் முன்பு பரித்தாய் அருகத்தாய் கிடத்த கன்ன மாட்டும் அன்ற நெகிழ்த்தாய் பரதேனோ சத்தாய் சத்தாய் உத்தாய் என்றே. சீடன் கையிலே சேர்த்தாய் தாய்க்கடன் அங்கும் நினைத்தாய் தத்தாய் கிறித்த பரனே சத்தாய் சத்தாய் போற்றி தாயுமானவர் தோ.

— (நன்றி. பூக்கூடை)

ஆண்டவர் விருப்புது

‘ஓ மானிடனே, நல்லது என்ன அவர் உனக்குக் காட்டியிருக்கிறாரோ! நேர்மையைக் கடைப்பிடித்தலையும், இரக்கம் கொள்வதில் நாட்டத்தையும் உன் கடவுளுக்கு முன்பாக மனத் தாழ்மை போடு நடந்து கொள்வதையும் தவிர, வேறு எதை ஆண்டவர் உன்னிடம் கேட்கிறார்?’

— (மீட்சு. 6: 8)

மகிப்பு சுமார் ரூபா 10,000 ஆகும் ஆகவே, மத். உம இல் உள்ள உவமையின் திறமைகளைப்பற்றி மட்டும் இயேசு குறிப்பிடாத, நாம் ‘வாழ்க்கை’ என்னும் பெயரில் பெற்றுள்ள அனைத்துப் பொருளையும் குறிக்கும்.

(தொகுப்பு: சோபியா)

மணி வாக்கு

துன்முருடைய ஆலோசனையின்படி நடவாறலும், பாலிகளுடைய வழியில் நில்லாறலும், பரியாசக்காரர் உட்காருமிடத்தில் உட்காராறலும், கர்த்தருடைய வேதத்தில் பரியமாயிருந்து அதை இரவும் பகலும் தியானிக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்.

சங் 1:1

எங்கள் கருத்து

பெரிய வெள்ளிக்கிழமை

இயேசு பெருமான் சிலுவையில் அறையப்பட்ட நாளை, பெரிய வெள்ளி' எனக் கூறுகிறோம். அங்கில மொழியில் இந் நாளுக்கு வழங்கும் பெயர் — 'நல்ல வெள்ளி' (Good Friday) என்பதே ஆங்கிலத்தில், 'நல்லது' (Good) என்று சொல், 'God' (இறைவன்) என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. ஆகவே, இந்நாள் — 'பெரிய நாள்' என்று கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், அது 'கடவுளின் நாள்' இந்நாளை நாம் 'கடவுளுடைய வெள்ளி' என்றும் கூறலாம்.

இப்புனித நாளில், உலகனைத்தும் உள்ள கிறிஸ்தவ சபைகள் சிறப்பு வழிபாடு நடத்தி, சிலுவையின் உபதேசத்தை மறுபடியும் நினைவுகூர்ந்து, ஆன்மீக வழியில் நடக்க முயற்சிப்பார்கள்.

இவ்வுலக வரலாற்றில் வாழ்ந்தவருள், இயேசு பிரான் தன்நிகரற்ற தலைவன். தூய்மையானவர். வறியோர் ஒடுக்கப்பட்டோர் தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆகியோரின் நண்பன். பாவப்பெருங்கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்போரை மீட்டெடுத்த பெருமான். தெய்வத் திருமகன். இவரில் நாம் இறைவனைக் காண்கிறோம். கடவுளின் உருவைக் குறிப்பாக இயேசுபிரானில் கண்ட நாளே பெரிய வெள்ளியாகும். எனவே, இப்புனித நாள் — 'கடவுளின் நாள்' என்றே நாம் கருதலாம்.

இயேசுபிரானைச் சிலுவையில் அறைந்த நிகழ்ச்சி, ஒரு துயரமான நிகழ்ச்சிதான். ஆயினும் இறைவன் தம் திருமைந்தையில் செயலாற்றிய மாபெருஞ் செயலை இந்நிகழ்வு நமக்கு உணர்த்துகிறது வரலாற்றின் உச்சகட்டத்தை இங்கு நாம் காண்கிறோம். இறைவன் மிக்க நெருங்கிய முறையில் மனிதனுடன் தொடர்பு வைத்த இந்நாளில், உலகமே புதிய மாற்றத்தை அடையத் தொடங்கியது என்பது மிகையாகாது.

'பெரிய வெள்ளி' அல்லது சிலுவை மரணம், இன்றைய சூழ்நிலையில் நமக்கு அளிக்கும் செய்தி என்ன? என்பதை நாம் சிந்திப்பது நல்லது. இன்று நமது சமுதாயம் சீர்குலைந்திருப்பதன் முக்கிய காரணம், நமக்கும் இறைவனுக்கு இருக்க வேண்டிய தொடர்பு அறுந்துபோய் விட்டது. ஆகவே, 'சிலுவை' மறுபடியும் நமமை இறைவனுடன் ஒப்புரவாக்குகிறது 'என்னுடையன்றி பிதாவிடம் ஒருவனும் வரான்' என்றியம்பிய எம்பெருமான், தமது மரணம் உயிர்த்தெழுதல் மூலமாக நம்மை இறைவனுடன் ஒப்புரவாக்கினார். இதனை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோமா?

சிலுவைப்பாடுகள் நமது மீட்பின் நிறைவைக் காட்டுகிறது என்பதல்ல. உயிர்த்தெழுதல் தான் நமது மீட்பை நிறைவாக்குகிறது. ஆகவே, இயேசுபிரானின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றும் நாம், தமது பாடுகளினால் நமக்கு புதுவழியைத் திறந்து, நாம் எவ்விதம் புது வாழ்வைப் பெறலாம் எனக் காட்டிய நம் பெருமான், இந்நாட்களில் நம் மத்தியில் ஆற்றிவரும் பணிகளில், அவருடைய உடன் ஊழியராக முழுமனத்துடன் ஈடுபடுதல் வேண்டும். இதற்காகவே நாம் அழைக்கப்பட்டோம்.

இருள் சூழ்ந்த இந்நாட்களில், மக்களுக்கு உயிர்ப்பூட்ட இயேசு பிரான் தமது உயிரையே ஈந்தார். நாமும் மற்றவர்களுக்காக நமது உயிரைக் கொடுக்க முன்வரவேண்டும். 'அவர் தம்முடைய ஜீவனை நமக்காகக் கொடுத்ததினாலே அன்பு இன்னதென்று அறிந்திருக்கிறோம்; நாமும் சகோதரருக்காக ஜீவனைக் கொடுக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்' (1 யோ, 3:16)

டேவிட் லிவிங்ஸ்டன்

முற்றொடர்

அவர் இன்றுள்ள அநேகம் சிறுவர்களை போலிருக்கவில்லை. அவர் புவியியல் பாடத்தை மிகவும் விரும்பினார். வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அதை அடிக்கடி வாசித்து வந்தார். அவர் வித்தியாசமான தேசங்களைக் குறித்து வாசிக்கும் பொழுது, தன்னை அவ்விடங்களிலே கம்பனைப் பண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு—தேவனை அறியாதஜனங்கள் மத்தியில் தேவன் தன்னை அனுப்புவதுபோல.

இக்காரியங்களைக் குறித்துச் சிந்தித்து கொண்டிருக்கும்போது தான், மாபெரும் மிஷனரியும், துணிகரம் மிகுந்த வருமான ரொப்பர்ட் மொஃபார்ட் என்பவரைச் சந்திக்கும்வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. கலாநிதி மொஃபார்ட்டுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, உலகப்படத்திலே இதுவரை கவிசேஷம் அறிவிக்கப் படாதிருக்கும் ஒரு பகுதியை டேவிட் லிவிங்ஸ்டனிடம் சுட்டிக் காட்டினார், "இதுவரை ஒரு மிஷனரிதானும், அங்கு செல்லவில்லை. அதுதான் உன்னுடைய இடம்" என்று, கூறினார். அவ்நேரத்தில் தான் டேவிட் லிவிங்ஸ்டன், தன்னை அந்த இருண்ட ஆபிரிக்கா கண்டத்துக் கொண்ட ஆண்டவரிடம் ஒப்படைத்தார்.

உடனேயே படிப்பைத் தொடர்ந்தார். ஒவ்வொரு மிஷனரியும், விபாதிஸ்தரை குணமாக்கத் தேவையானவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் படியும் எதிர்பார்க்கப்பட்டதால், மருத்துவத்தைக்குறித்தும் கம்ம ஆரம்பித்தார். அத்தொடர்பு வித்தியாசமான மொழிகளையும் கம்மக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். ஏனென்றால், மாபெரும் ஆபிரிக்க போர்களுக்குச் செல்லும் ஒரு போர் வீரனைப் போல அவர் உணர்ந்தார். மிகுந்த ஆயத்தங்களினை பின்னர், இயத்தியாக அவர் கப்பலேற ஆயத்தமானார் அது ஒரு மிக நீண்ட, களைப்பு மிகுந்த கப்பற் பிரயாணமாக இருந்தபோதிலும், கப்பலிலிருப்பவர்களுக்கு ஆண்டவரைப் பற்றிச் சொல்வதிலே அவர் தன் நேரங்களைச் செலவழித்தார். ஒவ்வொரு ரூபிறன்றும், அவர் கப்பலோட்டிகளுக்கு ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அன்பைக் குறித்துப் பிரசங்கிக்கலானார்.

மூன்று மாத பிரயாணத்துக்குப் பின்பு, இமதியில் தனது இலக்கை அடைந்தார் டேவிட் லிவிங்ஸ்டன் - ஆபிரிக்கா தேசம்! அவர் அந்த இருண்ட கண்டத்தின் கரையை அடைந்த போது, அங்கே தங்கியிடவில்லை. 700 மைல்கள் எருது வண்டியில் ஏற் பிரயாணம் செய்து ஆபிரிக்கா நாட்டின் பிரதான பகுதியை அடைந்தார். எருது வண்டி மெதுவாக சென்றதால், இப்பிரயாணம் மேலும் இரண்டு மாதங்களை எடுத்தது.

டேவிட் லிவிங்ஸ்டன் வந்துஇறங்கியதும், கலாநிதி மொஃபார்ட்

தம்பதியரை சந்திப்பதென்றிருந்தது. ஆனால் அவர்களோர் இன்னும் இங்கிலாந்திலிருந்து புறப்படவில்லை. எனவே, அவர் மொழியைக் கம்ம ஆரம்பித்தார். முதலில் அவர் அவ்ஜார் ஜனங்களின் கம்பிக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவருடைய கடின உழைப்பாலும், சிநேகத் தன்மையாலும், அவர்களுடைய நோய்க்கு மருந்ததவிரியும் அவருடைய திறமையாலும், கூடிய விரைவிலேயே அவர்களுடைய மொழிபேசு கம்முகொண்டார். அனால், அங்கிருந்த போது தேவன் தன்னை அனுப்ப விரும்பும் இடம் அதுவல்ல என்பதை அம்மிஷனரி புரிந்துகொண்டார், இயேசுவைப் பற்றி ஒருபொழுதும் களேராத மக்கள் வாழும் உள்நாடு பகுதிகளுக்குச் செல்ல வேண்டும் மென்பதை உணர்ந்தார்.

டேவிட் லிவிங்ஸ்டன், கிராமப்புறங்களில் பிரசங்கிப்பதற்காக அநேக மைல்கள் பிரயாணம் செய்தார். ஒருதடவை ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியாரின் தலைவனைச் சந்திந்த கென்று 100 மைல்கள் சென்றார், தேவ அன்பைக் குறித்து, அவர் மக்களுக்குக் கூறியபோது, கிராமத்தின் தலைவன், "பாவமன்னிப்புப் பெருதமக்கள் நித்திய காலமாய் அழிந்து போவார்கள் என்பது உண்மையானால், இவ்வளவு நாளும் ஏன் உங்களுடைய ஜனங்கள் இதை எமக்கு அறிவிக்கவில்லை?" என்று கேட்டான். இச்சந்தர்ப்பத்தில், அவருடைய வார்த்தைகளில், கிரியையே முக்கிய மென்பதை லிவிங்ஸ்டன் உணர்ந்தார். கொஞ்ச நாட்களுக்குள்ளாகவே, அத்தலைவரின் மகள் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டாள். டேவிட் லிவிங்ஸ்டன் அவளைப் பாராமித்து, மருந்துகள் கொடுத்தபோது, சிக்கிரத்திலேயே அவள் குணப்பட்டு, மீண்டும் பலனடைந்தாள். இது அத்தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சியை கொடுத்தது. அவன் திரு. லிவிங்ஸ்டன் இயேசுவைக் குறித்துக் கூறும் எல்லா வற்றையும் கேட்டு ஆண்டவரை இரசிக்காக ஏற்றுக் கொண்டான். இதன் மூலம் அவர் அந்த முழு ஜாதியாருக்கும் கவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வழிபிறந்தது.

ஆபிரிக்காவின் உள்நாடுப்பகுதியில் பணிபுரிந்துகொண்டுருந்த போது, எப்படி கென்று வெட்டுவது, வயல் உழுவது, அத்தொடர்பு அவர்களுடைய சரிப்பிரகாரமான தேவைகளை எங்கனம் கவனித்துக் கொள்வது போன்ற காரியங்களிலும் அவர் அநேகருக்கு உதவி செய்தார். அவர் அநேக நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுத்தார், அவர்களில் சிலர், டேவிட் லிவிங்ஸ்டனால் பாராமிக்கப் படவேண்டும் என்பதற்காக தாமத மைல்களுக்கு மேல் நடந்து வந்தனர்.

அப்பகுதியிலிருந்து காட்டுப் பிரதேசத்தின் ஒரு பெரும் பிரச்சினைதான் சிங்கங்களின் தொல்லை அவ்ஜாரின் ஆடுமாடுகளை அவைகள் அடிக்கடி கொன்ற வந்தன சிலவேளைகளில் அவ்ஜார் ஜனங்களைக்கூட கொன்று போட்டன. தொடரும்

EDITORIAL

The Rugged Road to PEACE

The Truce

While there is creeping uncertainty over the PEACE TALKS, the government announced on 11-4-87 a ten-day unilateral truce which would cover the holidays for the New Year and the Easter Festivals this year. The truce will apply only to one area of military operations—the land.

The reaction of the dominant Tamil militant group, the LTTE and of the Tamil moderates, the TULF, is reminiscent of those lines from Vergil's *Aeneid*, [familiar to an earlier generation of students who were taught Latin as a subject for Public Examinations] — *Timeo Danaos si dona ferrent*: "I fear the Greeks even if they bear gifts."

The militants according to news reports, have said that there is no change in their military code. They observe a cease-fire if the security forces of the government do not "provoke". "A rest to war-weary soldiers" has been reported as an LTTE comment on the ten-day truce.

The TULF in Madras did not see reason in the government position linking the lifting of the fuel embargo imposed on the citizens of Jaffna and the resumption of the Telecommunication services in the Northern part of the country, with the response of the militants on the truce. The fuel embargo was lifted by a decision of the Cabinet before the matter about the truce was contemplated.

The sad irony of the situation in Sri Lanka is that when 'a cease-fire' or 'cessation of hostilities' is contemplated, the political climate necessary for its success is not created. The truce thereby, fails in its cardinal objective of marking a turning point toward a safer and more peaceful Sri Lanka. If no attempt is made to uphold the spirit of the truce, even at the expense at times of compromising with the letter of the laws binding the truce, then the compulsive obsession with defense in the country is likely to create ugly situations. The DN of 13-4-87 reported for instance, on its first page "unilateral cessation of hostile action" did not mean that the soldiers will be confined to the barracks. [The DN quoted a government statement in Colombo].

The *Island* of 13-4-87, on the other hand in its Editorial entitled "Cease-fire and after" underscored one important aspect of serving out Peace and Reconciliation in an atmosphere charged with acrimony. We have to, not merely desire PEACE but in the words of Thomas A Kempis "desire the things that make for PEACE". The Editorial makes an earnest plea to the government to lift the fuel embargo and remove the telecommunication restrictions in the Jaffna Peninsula without any conditions being laid down. This method would, according to the Journal, go a long way in winning the confidence of the Tamil people.

Obligations of a government to its people should always remain implicit and not contractual. If the temporary truce for the New Year signifies for the Tamils only a symbolic relaxation for ten days of the Sri Lankan army's brazen image, it will not indicate any uncommon measure of strength apart from the strength derived from arms. "A weak man is just by accident. But a strong non-violent man is unjust by accident" said Mahatma Gandhi.

The Dual Role

It was Yasser Arafat, the Palestinian Leader who is reported to have coined the phrase "guns and olive branch" to denote his policy in the Middle East Conflict. The Sri Lankan government too, has upheld this policy tenaciously since January 1984, of being involved simultaneously, in the PEACE PROCESS to find a political solution and in MILITARY ESCALATION to stand up against the 'terrorists'. Too long an exposure to a sultry political climate has withered the olive branch. The government has therefore according to reports, abandoned its dual role—There will be no TALKS till the militants lay down their arms, the Sri Lankan government has announced. India is likewise waiting for a more salubrious political climate in Sri Lanka for the Talks.

The picture, though gloomier is now clear. Democracy has to be restored in Sri Lanka after nearly four years of lacerating agony. But there is barely a shadow of an outline of how the government intends to accomplish this task. All that is on record is, that if and when there is a PEACE TALK, the December 19 1986 proposals will be the basis.

'Home' for the New Year

'The way to be safe' said Benjamin Franklin 'is never to be secure'. This is the bitter lesson which the Jaffna man has learnt from this 'war'. Tamil public servants and other employees coming home for the New Year from the South would feel a wry clutching of the heart when they witness the lugubrious suburbs, devastated beyond recognition. In many rural settings where once agriculture flourished and smoke curled from cooking fires in humble peasant huts, mini-camps have

now proliferated obliterating drastically the old familiar landmarks.

Some 10,000 Jaffna Tamils working in the South are now estimated to be on a holiday in Jaffna. What would add a sobering note to their thoughts during their all too brief a stay of about a week or ten days in their homeland is the 'crush of humanity' in the Peninsula—villagers constantly on the move with whatever earthly belongings they could transport on mini-tractor trailers and toughing it out in homes with relations and friends who live in comparatively safe areas. The future of many of these who had to abandon their homes for security reasons is as yet to be clearly discerned.

Our Political Malaise

Rural, Industrial Development Minister Soumiamurthy Thondaman appears to have, in an interview with *Sunday Island*, recently put his finger, right at the sore-spot of our island's political malaise. The ethnic conflict, he had said, was not the creation of the Tamils. The Tamils had at various times accepted the PEACE proposals put forward—the *Bandaranayake-Chelvanayakam Pact*, the *District Development Councils* and at a later stage *Annexure C*. [Uthayan: 18 4-87]. The Tamils can never be blamed for putting PEACE in Sri Lanka on a war-time basis. How each one of these schemes went by the default is now part of Sri Lanka's chequered annals.

Bearing the Cross

In Spain, [a land of some 39 million people], a saying goes 'everything is possible and nothing probable'. It is historically a land of political and violent upheavals—We hope future historians will be fairer by Sri Lanka.

In Sri Lanka, if the curtain is to be raised on a new Act denoting the end of the four-year old violent drama, it could be only, in our view, on the basis of "bearing the cross for the freedom of our people" [words we have borrowed from Martin Luther King (Jr)] The religious metaphor provides the title of a new biography—most exhaustive yet—"Bearing the Cross: Martin Luther King, Jr. and the Southern Christian Leadership Conference", by David J Garrow, a Political Science Professor at the City College of New York. [For the second time, as we know, United States commemorated this year on 19-1-1987, Martin Luther King Jr., with a national holiday].

The following is an excerpt from a letter of Dr. Martin Luther King (Jr.) written from a Birmingham Jail in Alabama on 16-4-63. It contains much of his personal philosophy of the role of non-violent direct action in the civil rights movement:—

"Injustice anywhere is a threat to justice everywhere..... In any non-violent campaign, there are four basic steps—collection of facts to determine whether injustices exist; negotiation; self-purification and direct action.... you may well ask "why direct action? Why sit-ins and marches and so forth? Isn't negotiation a better path? You are quite right in calling for negotiation. Indeed this is the very purpose of direct action. Non-violent direct action seeks to create such a crisis and foster such a tension that a community which has constantly refused to negotiate is forced to confront the issue.

I have earnestly opposed violent tension but there is a type non-violent constructive tension which is necessary for growth."

Some Vital Statistics and Facts

- Some 2000 trenches have been constructed in the Jaffna Town area and adjoining villages. In the Valigamam North area, contractors charge Rs. 1500 to construct a trench because of the stony character of the region. Coconut trees, palmyrah trees and sand bags are generally used for the construction of these trenches.
- In the Boosa Camp, according to reports, there are 3200 detainees which includes 22 women.
- The Eleventh Amendment to the Constitution was passed in Parliament 8-4-87. It aims at eliminating delays in the legal process with the requisite two-third majority.
- Forty-two University Students from the South are under arrest for involvement in activities against the State.
- Six Tamil youth have commenced a fast unto death campaign at the Welikade Prison since 6-4-87 for the release of all prisoners held in custody for more than 18 months, without being brought for trial.
- Some 200,000 fishermen are affected by the 'war' in the North, East and North Western coastal belt of Sri Lanka. The loss to the country is in the region of 800 million rupees a year.

Registered as a Newspaper at the G.P.O., Sri Lanka under No. Q/J/64/News/87.

Printed for the Jaffna Diocese of the Church of South India at Sri Sankaranatha Press, Kankesanthurai Road, Jaffna on Friday, 17th April 1987 and published by Mr. Alveppillai Rajasingham, 330, Navalar Road, Jaffna